

שר-העבודה הפעיל השפעתו והפקיד

הבכיר לא הועמד למישפט - למרות

שפרקליטות

המדינה ומבקר

המדינה העלו נגדו

האשמות חמורות

מנחם בגין אדלר
אישור ב-700 אלף ל"י

א"י הם הצליחו להוציא את אדלר מכל העניין? זעק קצין-מישטרה בכיר, כאשר הגיע לידיו העתק כתב-התביעה עה שאותו הגישה פרקליטת המדינה נגד שני עובדים בכירים של משרד-העבודה ואומנם, חומר-האשמות שאספה המחלקה הכלכלית של המישטרה הורה בכירור, כי יש די ראיות כדי להעמיד לדין שלושה אנשים: מנהל אגף-המדירות במשרד העבודה, ד"ר רון אדלר, סגנו אורי שושני, ומנהל המחלקה לחישובים ואטור מציה באגף, ירחמיאל דויטשר.

אלם בעוד נגד שושני ודויטשר הוגשו בשבוע שעבר כתב-אישום חמורים ביו"ת, נעדר שמו של מנהלם, ד"ר אדלר, משורת הנאשמים.

בעצם כתב-התביעה יש חומר מאשים נכבד ביותר נגד אדלר, שהוא אחד הפקידים בתכירים ביחור במשרד-העבודה. חוקרי-המישטרה לא הבינו מדוע החליטה הפרקליטות שלא להעמיד את אדלר לדין.

בפרשה עוד לפני המישטרה, כתב בדו"ח האחרון שלו דברים חריפים ביותר נגד אדלר, אך מבלי לנקוב בשמו. כפי שנהוג בדו"ח מבקר המדינה תמיד, למרות זאת, היה מי שהבין את הרמז, ונגד אדלר לא הוגש כתב-אישום; ביני

הבכיר לא

תיים אף לא ננקטו נגדו כל צעדים מיש מעתיים או צעדי-השעיעה. כתב-האישום ודו"ח מבקר-המדינה טר ענים, כי שושני ודויטשר, בעת היותם פקידים בכירים באגף-המדירות במשרד העבודה, הקימו שתי חברות בתחום ההנדסה והאוטומציה, אשר עסקו בדיוק באותן

אבל מה שלא היה ברור לחוקרי הר מישטרה, התברר לאחד הנאשמים, אורי שושני, נודע לו כי שרה-העבודה, משה ברעם, התערב בפרקליטות למען אדלר, שושני הגדהם ביקש למצוא קשר אל השר, כדי לוודא פרט זה, והשתמש אף הוא בפרוטקציה.

תשובה מתחמקת

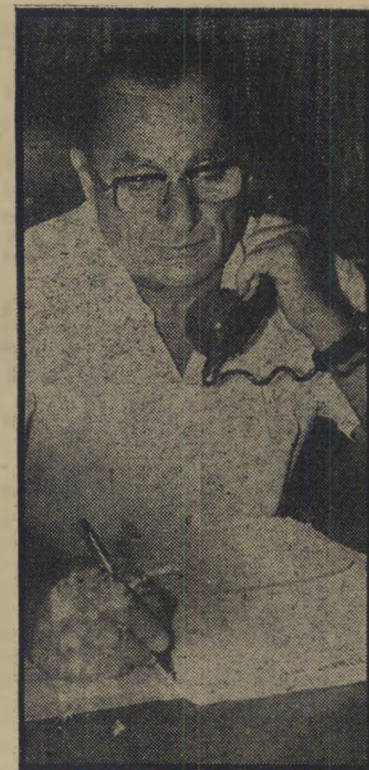
של השר

הוא שלא אל ברעם את דודו, אליעזר שושני, שהוא ידיד אישי של השר, יות הבולטות בארץ בתקופת ערב הקמת המדינה ובתקופת הפלמ"ח. כאחד מאנשי ההגנה הבכירים ואחר-כך כאיש הפלמ"ח נודע שושני, איש העלייה השנייה, כ-מצ"פונה של ההגנה.

ברעם מודה כי שושני ביקר אצלו ב-לישכת שבמגדל-שלום בתל-אביב. לדיבר רי שושני נשאל ברעם, "מדוע פעל בפרקליטות למינעת הגשת כתב-אישום נגד אדלר, בעוד שלא פעל עבור השניים האחרים". ברעם ושושני גס-יחד מאשרים את תשובתו המתחמקת של שרה-העבודה: "לא התערבתי בפרקליטות בעד אדלר, ביקשתי רק שיהגו בו בהירות". לדברי ברעם היה מעצרו של אדלר גורר את התמוטטות אגף-המדירות במשרד-העבודה, בעיקר אחרי מעצרים של שניים מעובדיו הבכירים, שושני ודויטשר.

בין אם היתה שיחתו של ברעם עם אנשי הפרקליטות כה עדינה, ובין אם ברעם הפעיל לחץ כבד יותר, אין ספק כי משהו בפרקליטות המדינה הבין את הרמז: "השר אינו רוצה שד"ר אדלר יעמד לדין."

שר-העבודה נטל עליו סיכון כפול בהתערבותו למען אדלר, לא זו בלבד שהמישטרה מצאה מימצאים אשר, לדעתה, די היה בהם כדי להעמיד את אדלר לדין, אלא שגם מבקר-המדינה, אשר החל חוקר

מנכ"ל גוראד
שיחה ב-6 עיניים

עם את הטבת תנאיהם של השכירים. מאבק כנפש. מאבק זה אינו שולי. הוא בנפש המדינה, תרתי-משמע. בחברה מודרנית, לשילטון בכלי-התיק שורת משמעות גורלית. שטיפת-המוח באה במקום מחנה-הריכוז. התביעה לחירות חז' תיקשורת חשובה לא פחות מן התביעה לחירות האמונה.

חירות זו נתונה עתה בסכנת חמורה - ובכמה מיגורים כבר נעלמה כליל.

נצרת

כוכב אדום

מעל עירו של ישוע

איך הכינו השילטונות

את ניצחון רק"ח

ומסרו לה את

בירת הגליל

לא היה כימעט עיתון בעולם שלא הביט את הידיעה: עסקן מוסלמי קומוניסטי נבחר כראש עירו של ישוע הנוצרי. הרקע הפיקנטי עורר הלצות אינספור. אך בישראל לא נתקבל הדבר כהלצה. הוא הפך נושא להתפרצות-זוטא של היסטריה: ערביי ישראל הצטרפו לאש"ף, הגייס הר חמישי מרים את ראשו, דרושה "יד חזקה".

(המשך מעמוד 16)
תם הבודגנית בכלי-התיקשורת באיך-מפריע, מקופחים אבירי ארץ-ישראל תש-למה. פתח במיבצע איש הימין הקיצוני, נציג ל"ע אריה ש"ס-טוב. הוא התנפל בוועד המנהל של רשות-השדור על יומן השבוע של הטלוויזיה, על כי ניתן שם לפרופסור שלמה אבינרי, איש-ימסד מתון, להביע את דעתו בעניין הפלסטיני. מדוע ניתן לו לדבר בכלל? ואם ניתן, מדוע לא הועמד מולו איש-הימין, בעל דיעה נוגדת? בן-טוב לא הזכיר, ואיש לא הזכיר לו, שבטלוויזיה מופיעים עשרות פעמים בחודש חסידי ההתנחלות וארץ-ישראל השלמה. לרוב אין מישחו רואה צורך להעמיד מולם, בכל הופעה, את מתנגדי ההתנחלות.

מי בסדר? מובן שאיש-הימין הרשי מי, נציג חרות אלי תבין, לא יכול היה לפגור אחרי חברו ה"ליברלי". הוא בחר לו כמטרה את צוות ניקוי-ראש. שמתיהם של ארבעת כתובי התוכנית התנוססו, בין אחרים, על עצומה שקראה להכרה באש"ף ולהידברות עימו. זוהי דיעה שחללה להיות חריגה ביותר. מיגוון רחב של אנשי-ציבור חודתה עימה פומבית בכינוס המועצה הישראלית למען שלום ישראל-פלסטין (ראה עמודים 12-13), וגם איש-ימסד רבים, מאהרון יריב עד יצחק נבון, השמיעו נוסחות שונות ככיוון זה. אולם לגבי תבין יש פסול בעצם העותו

יועץ מודיראנו והשר ארון
תבוטה ב-67%

אולם למהפכה שהתחוללה השבוע בנצי רת הסברים פשוטים למדי. אשפי חלם, אילו יצאה ממשלת ישיר אל מכליה כדי להעביר את נצרת בכוח לדיד רק"ח, לא יכלה לנהוג אחרת מכפי שנהגה בחודשים האחרונים.

הדבר התחיל בחקיקת החוק לבחירתם האישית של ראשי-עיריות. בעת החקיקה, לא עלה כנראה על דעת איש מאשפי-חלם, כי המקום הראשון שבו ייושם החוק יהיה דווקא נצרת הערבית. החוק הבטיח יחרון אוטומטי עצום ל-רק"ח, כי בציבור הערבי סומכים השילטונות על המערך הפיאודלי-למחנה של ראשי-חמולות, ששרד מדורות קודמים. עלידי שיטה מחוכמת של "הסדר ומשול", שיחוד מישפחתי וחלוקת-כיבודים, השאירו השילטונות על כנו מעמד של מכובדים, רובם טפילים בעלי מיליציות חמושות. (המשך בעמוד 28)

של מישוה הקשור בטלוויזיה לחתום על דעה פוליטית שאינה רצויה לימין. הוא תבע את ביטול התוכנית. מנכ"ל הרשות, יצחק ליבני, הזכיר שהארבעה אינם כלל עובדי-הטלוויזיה, אך הבטיח "חקירה". איש לא דרש "חקירה" לגבי ראשי תנור עת ארץ-ישראל השלמה, השולטים בגלוי בתוכניות שונות בטלוויזיה. התוכנית חורשה, המשרתת באופן בילעדי את גושי האזנים, היא המיקה הקיצוני ביותר, אך לא היחיד. אין גנוס מן המסקנה כי מי שדוגל ב-מילחמה, בהתנחלות ובהפרת-חוק למען אידיאל לאומני-קנאי הוא "בסדר", ומותר לו להשתמש בכלי התיקשורת. ואילו מי שדוגל בשלום, בהידברות עם היריב וביקום החוק הדמוקרטי, "אינו בסדר", ויש להשתיקו. חלוקה דומה קיימת בין אבירי הכלכלה השחורה ובין סועלים, "מתפרעים", תחוב